

Arrest

nr. 28 893 van 19 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, college van burgemeester en schepenen.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 16 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 maart 2009 tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. TEIJSEN, die loco advocaat C. COEN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 6 december 2007 dient verzoekster een aanvraag in overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 16 juli 2008 dient verzoekster bijkomende stukken in.

1.2 Op 3 maart 2009 wordt aan de politiediensten van de stad Antwerpen de opdracht tot woonstcontrole gegeven. Op 10 maart 2009 wordt de controle uitgevoerd.

1.3 Op 19 maart 2009 neemt de stad Antwerpen de beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Genoemde gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: (...). Uit de controle van 10/03/2009 blijkt echter dat genoemde niet werkelijk dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, NIET in overweging worden genomen.”

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekster en van verwerende partij om de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de materiële motiveringsverplichting, omdat verzoekster wel degelijk woont op het opgegeven adres, dat verzoekster naar de (...) is verhuisd en de adreswijziging heeft doorgegeven op 2 maart 2009, dat verzoekster reeds op 27 februari 2009 haar post ontvangt op dit adres en verwijst naar een brief van de Christelijke Mutualiteit, dat verzoekster aan de hand van foto's aantoonde dat haar naam op de bel en aan de brievenbus hangt, dat de beslissing steunt op een foutieve feitenvinding, in strijd met de stukken en de werkelijkheid.

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij het volgende:

“IN RECHTE

Verzoekster werpt in een enig middel de schending op van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de schending van de materiële motiveringsverplichting.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

‘Genoemde gaf te kennen te verblijven op het volgend adres: (...).

Uit de controle van 10/03/2009 blijkt echter dat genoemde niet werkelijk dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, NIET in overweging worden genomen.”

Verzoekster meent dat de motivering van de beslissing te voorbarig is. Verzoekster beweert dat de wijkagent niet alles in het werk gesteld heeft om haar te “vinden”.

Uit de woonstcontrole blijkt dat de naam van verzoekster op geen enkele bel terug te vinden was. Van verzoekster is geen spoor te bekennen. Het is niet aan de wijkagent om maandenlang een buurtonderzoek te gaan voeren. Verzoekster argumenteert dat zij post op dit adres laat komen. Het betreft hier echter een controle van effectief verblijf en niet een controle van de plaats waar de post wordt ontvangen.

Verzoekster verwijst tevens naar enkele arresten van Uw Raad, waarbij geweigerde vestigingsaanvragen van echtgenoten van Belgen (art. 40bis Vreemdelingenwet) werden vernietigd omdat het voorbarig was te stellen dat een van of beide partners afwezig waren op het ogenblik van de samenwoonstcontrole, en er aldus bijkomend onderzoek moest plaatsvinden.

Deze uitspraken kunnen geenszins per analogie toegepast worden op onderhavig dossier en wel om volgende reden:

Art. 9bis, 1, eerste lid Vreemdelingenwet bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Hieruit kan worden afgeleid dat de woonstcontrole een vereiste is voor de toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet. Het is dan ook de bevoegdheid van de gemeente om deze controle uit te voeren. Zo bepaalt de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006:

“C. Buitengewone omstandigheden (art. 9bis van de wet van 15/12/1980)

(...)

2. Procedure

(...)

b) Rol van het gemeentebestuur: woonstcontrole

Binnen de tien dagen na het indienen van de aanvraag dient de burgemeester of zijn gemachtigde de feitelijke verblijfplaats van de betrokkene te controleren.

Indien blijkt dat de aanvrager niet in de gemeente verblijft, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging (zie model van beslissing in bijlage 2). Dit betekent dat de aanvraag niet naar de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gestuurd. De gemeente bezorgt de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie van deze beslissing. (...).”

De woonstcontrole in uitvoering van artikel 9bis betreft aldus een controle van de effectieve verblijfplaats.

Dit is niet hetzelfde als de samenwoonstcontrole in uitvoering van art. 40bis, §2, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet. Deze controle heeft niet alleen tot doel de effectieve verblijfplaats vast te stellen, maar tevens de duurzame relatie tussen (huwelijks)partners vast te stellen. Daarom worden er in deze gevallen uitgebreidere controles gedaan, waaronder een buurtonderzoek, zich meerdere malen aanbieden aan de woning, e.d.m. Woonstonderzoeken voor artikel 40bis worden bovendien aangevraagd door DVZ Brussel.

In casu gaat het om een controle op de effectieve verblijfplaats, waarbij verzoekster niet werd aangetroffen en door de politie geen teken van daadwerkelijke woonst werd opgemerkt (bv. naam op bel).

Thans stelt verzoekster haar naam op de bel te hebben geplaatst. Zij legt hiervan foto's voor. Indien zij er thans daadwerkelijk woont, dan zal wellicht een volgende woonstcontrole dit ook bevestigen, maar dit doet niets af aan de negatieve woonstcontrole.

Er werd aldus geen enkele beoordelingsfout gemaakt, die in strijd was met de werkelijkheid. De foto's werden genomen na de bestreden beslissing.

Er is geenszins sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht. Concluante heeft enkel de procedure gevolgd, en heeft zich aldus als behoorlijk bestuur gedragen.

Het enige middel is ongegrond.”

3.3 In de repliekmemorie verwijst verzoekster naar het inleidend verzoekschrift en benadrukt dat ze op het aangegeven adres verblijft zoals blijkt uit de foto's en de brieven die ze daar ontvangt.

3.4 Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt het hem in buitengewone omstandigheden evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van de plaats waar hij verblijft in België.

De bestreden beslissing verwijst naar de controle van de politie om te stellen dat verzoekster niet werkelijk op het door haar opgegeven verblijfsadres woont. Het verslag van de agent, opgesteld op 10 maart 2009 bevindt zich in het administratief dossier. Hierin verklaart de agent: verzoekster “niet te treffen. Geen naam op bel. Pand heeft 6 bellen. ”

De term “van de plaats waar hij verblijft” in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidt op een feitelijke toestand. De Raad van State bepaalt in dit verband: “De term ‘verblijven’ duidt op een feitelijke toestand. Dit kan trouwens niet anders aangezien de vreemdeling die zich beroept op artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 uiteraard nog niet beschikt over een machtiging tot verblijf en dus nooit kan ingeschreven zijn in hetzij een vreemdelingen- hetzij een bevolkingsregister.” (RvS 25 januari 1996, nr. 57 831).

Uit het administratief dossier blijkt dat de stad Antwerpen van verzoeksters nieuwe adres op 2 maart 2009 op de hoogte werd gebracht. Verwerende partij betwist niet dat zij op de hoogte is gebracht van het nieuwe adres van verzoekster. Bovendien blijkt dat verwerende partij op 3 maart 2009 de opdracht heeft gegeven aan de politie om op dit adres een woonstcontrole uit te voeren.

Een beslissing waarbij een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, kan enkel worden getroffen indien ondubbelzinnig uit een werkelijke controle ter plaatse blijkt dat verzoekster niet feitelijk verblijft op het door haar opgegeven verblijfsadres. Door de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster onontvankelijk te verklaren via de verwijzing naar een verslag van een agent waaruit blijkt dat verzoekster "*niet te treffen (is). Geen naam op bel. Pand heeft 6 bellen*", stelt de Raad vast dat hieruit niet ondubbelzinnig blijkt dat verzoekster niet feitelijk verblijft op het door haar opgegeven verblijfsadres, te meer daar verzoekster met bijgevoegde stukken heeft aangetoond dat zij op 27 februari 2009 (vóór de woonstcontrole) een brief van de Christelijke Mutualiteit op dit adres heeft ontvangen.

Het enig middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing genomen door de stad Antwerpen van 19 maart 2009 tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

CH. BAMPS